

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: T. T.

zastoupený obecnou zmocněnkyní JUDr. A. N.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti osob

zúčastněných na řízení: 1) T. T. T.

2) T. Q. N.

3) T. T.

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2018 č. j. MV-59240-4/SO-2018, ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 20. 8. 2018 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání podané proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-1059-38/ZR-2014, ze dne 24. 4. 2018 a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 24. 4. 2018 správní orgán prvního stupně zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a současně mu stanovil lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo pravomocné odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro spáchání úmyslného trestného činu.
2. Žalobce v žalobě nezpochybnil spáchání trestného činu s tím, že uložený trest byl pro něj ponaučením a zrušení pobytového oprávnění spojené s vycestováním do země původu vnímá jako další sankci. Žalobce v rámci žalobních bodů namítl, že podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době zahájení řízení, bylo možné ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu přistoupit pouze za podmínky, že takové rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Přestože žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí důsledky dopadu rozhodnutí na osobní a rodinný život žalobce zkoumala, fakticky postupovala podle aktuálního znění zákona a veškeré dopady na žalobce a jeho rodinu vyhodnotila jako nepodstatné. Žalobce zdůraznil, že má v České republice manželku a dvě dcery, které jsou již občankami České republiky, přičemž mladší z dcer ve věku 18 let je dosud na svých rodičích závislá, a to nejen finančně. Žalobce je na svou rodinu fixován a nedokáže si představit život bez možnosti kontaktu s dětmi a manželkou. Žalobce dále protestoval proti úvahám žalované o tom, že není dostatečně integrován do české společnosti. Není podle něj podstatné, na základě jakého pracovního vztahu pracuje, ale že prostředky ke své obživě získává prací. Dále zdůraznil, že byl podmíněn propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody a pokud by měl soud obavy z jeho možného protiprávního jednání, podmíněné propuštění z výkonu trestu by nepovolil.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí zabývala. Zdůraznila, že

při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je nutno brát v úvahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání. V této souvislosti poukázala na závažnost trestního jednání žalobce, za které byl odsouzen. Dále uvedla, že do rodinných vazeb žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo, pouze je mu odebráno nejvyšší pobytové oprávnění.

4. V průběhu řízení uplatnily na výzvu krajského soudu svá práva z pozice osob zúčastněných na řízení manželka a obě dcery žalobce. K věci se však ke dni vyhlášení rozsudku nevyjádřily.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že s žalobcem bylo dne 9. 5. 2014 z moci úřední zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno dne 27. 5. 2014. Správní orgán prvního stupně vydal dne 26. 9. 2014 rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, které žalovaná v odvolacím řízení potvrdila. K žalobě žalobce přezkoumal rozhodnutí žalované zdejší krajský soud a rozsudkem ze dne 17. 5. 2017, č. j. 22 A 42/2015 – 55, jej zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Důvodem byl nedostatečně zjištěný skutkový stav týkající se rodinného života žalobce. Zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 5. 2017 žalované především vytkl, že nikterak nezohlednila skutečnost, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a neměla povědomost o tom, zda od té doby žije společně se svou rodinou.
6. Po vrácení věci zpět žalovaná zrušila prvostupňové rozhodnutí ze dne 26. 9. 2014 a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání se závazným pokynem odpovídajícím předchozímu závaznému pokynu krajského soudu. Správní orgán prvního stupně doplnil řízení o výsledk žalobce, který dne 15. 2. 2018 uvedl, že v současné době pracuje jako kuchař na základě dohody o provedení práce, starší dcera již pracuje a bydlí v Praze, mladší z dcer bydlí v Ostravě s rodiči a pracuje. K dotazu prvostupňového správního orgánu žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 1997 za účelem podnikání, kdy nejprve přiletěl letecky do Varšavy a pak vlakem do Ostravy. Byl by rád, kdyby mu platnost povolení k trvalému pobytu nebyla zrušena. Dotazem na vězeňskou službu bylo zjištěno, že při pobytu žalobce ve věznici v Heřmanicích v době od 21. 6. 2014 do 16. 11. 2014 jej navštívily (pravidelně každý měsíc) manželka a dcery (vždy minimálně 2 osoby). Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 24. 4. 2018 rozhodnutí, kterým opětovně zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu a uložil mu lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. O odvolání žalobce, ve kterém především namítal, že se správní orgán prvního stupně dostatečně nezabýval dopadem rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a jeho chováním po podmíněném propuštění, rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Žalovaná v souvislosti s hodnocením dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zdůraznila, že nebyť jeho jednání, kterým spáchal úmyslný trestný čin, nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná zdůraznila závažnost trestné činnosti žalobce s tím, že ani chování žalobce po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nelze považovat za důvod, pro který by bylo možné odhlédnout od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Stejný závěr učinila žalovaná ve vztahu k délce pobytu žalobce na území České republiky či jeho pevným rodinným vazbám k manželce a dětem. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí opakovaně

zdůrazňovala závažnost trestné činnosti žalobce, který ji navíc páchal dlouhodobě, jako člen organizované skupiny a v době podmíněného odložení trestu odnětí svobody. Žalovaná uzavřela, že rozsah úmyslné trestné činnosti žalobce, délka a druh uložených trestů, jakož i brzká recidiva v trestné činnosti, jsou důvodem, pro který převažuje zájem české společnosti na její ochranu před zájmem žalobce na rodinný a soukromý život. V napadeném rozhodnutí dále žalovaná konstatovala, že o dostatečné integraci žalobce do společnosti nesvědčí ani skutečnost, že má dluhy a je zaměstnán toliko na dohodu o provedení práce. Žalovaná dále zdůraznila, že žalobci podle jeho vlastního sdělení nic nebrání v návratu do země původu. Nadto má za to, že práce kuchaře není natolik specifická, aby se jí žalobce nemohl živit v zemi původu. Žalovaná dále zdůraznila, že napadené rozhodnutí neznámá zákaz styku žalobce s jeho rodinnými příslušníky a pobytu žalobce na území.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě. Ve věci rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili (ani jeden z nich se na výzvu krajského soudu obsahující doložku podle § 51 odst. 1 věty poslední s. ř. s. v poskytnuté lhůtě nevyjádřil).
8. Po stránce skutkové nebylo sporné, že žalobce žije v České republice od roku 1997, nejprve byl v roce 2010 pravomocně odsouzen Městským soudem v Praze, kdy uložený výkon trestu odnětí svobody byl podmíněně odložen a následně byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 1. 2014, č. j. 11 To 133/2013-5407, který nabyl právní moci dne 20. 1. 2014, odsouzen za spáchání pokračujícího zvláště závažného zločinu, který spáchal jako člen organizované skupiny, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let. Po přemístění do ostravské věznice jej pravidelně navštěvovaly manželka s dcerami. Dále nebylo sporné, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a po jeho podmíněném propuštění nebyly shledány žádné negativní skutečnosti v jeho chování. Žalobce je zaměstnán jako kuchař na základě dohody o provedení práce. Ve vztahu k jeho rodinným poměrům bylo dále prokázáno, že obě dcery jsou státními občankami České republiky, žalobce od podmíněného propuštění žije nadále s manželkou a s mladší z dcer ve společné domácnosti. Starší dcera žalobce se již živí sama a nežije ve společné domácnosti s rodiči, pravidelně je však navštěvuje (hodnoceno podle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí).
9. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015), ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V tomto znění platilo dotčené ustanovení v době zahájení správního řízení a s ohledem na přechodná ustanovení novel, je nadále pro právní posouzení věci rozhodující.
10. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby

navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

11. Krajský soud předně ověřil, že oba správní orgány postupovaly podle zákona o pobytu cizinců v relevantním znění, které bylo účinné v době zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce a dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabývaly. Není tedy důvodná námitka žalobce, že by snad žalovaná postupovala podle přísnějšího znění rozhodných zákonných ustanovení. Žalovaná sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazovala na aktuální znění ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (které již výslovně povinnost zkoumat dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu správními orgány neukládá), činila tak však především v rámci citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, který právě na podkladě nové právní úpravy formuloval závěr, že *„zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. Lze stěží předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou celkově výrazně ztřířit právní úpravu rušení trvalého pobytu a připustit typově výrazně přísnější zásahy do soukromého a rodinného života cizinců za určitá jednání, než jaké předvíдалa úprava předchozí; ostatně něco takového by bez dalšího nemohl provést pro svou vázanost mimo jiné článkem 8 Úmluvy, který limituje přípustnou míru přísnosti běžného zákonodárce v tomto ohledu. Jestliže se tedy stěžovatel dopustil trestného jednání výše popsaného, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků (dvojnásobku rozhodné hranice podle nové právní úpravy), šlo typově o jednání, u něhož by podle nynější úpravy vůbec proporcionalita zásahu do jeho soukromého a rodinného života neměla být testována. Takto typově závažné jednání tedy i podle dřívější, na stěžovatele použitelné úpravy zpravidla mělo mít za následek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť typově jednoznačně a s velkou rezervou dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků.“* Z citované části je zřejmé, že Nejvyšší správní soud i v poměrech předchozí právní úpravy účinné do 17. 12. 2015 zdůrazňoval, že při posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je třeba vždy zohledňovat závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Drogová trestná činnost, které se měl žalobce podle nezpochybněného závěru správních orgánů dopustit, je přitom v rozhodnutí správních soudů přezkoumávajících správní rozhodnutí v bytových věcech opakovaně hodnocena jako typově natolik závažná, že nepřiznání nebo ukončení bytového oprávnění zpravidla nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků (kromě již citovaného rozsudku sp. zn. 2 Azs 147/2016 se jedná např. o rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 – 45). S uvedenými závěry krajský soud souhlasí a neshledal důvod postupovat v přezkoumávané věci jinak. To samozřejmě neznamená, že by se mělo zcela rezignovat na posuzování dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, bude se však jednat spíše o korektiv vyhrazený pro mimořádné případy zvláštního zřetele hodné.
12. Podle přesvědčení krajského soudu nelze žalobci přisvědčit, že by se správní orgány faktickými dopady na jeho rodinný a osobní život nezabývaly. Správní orgán prvního

stupně a žalovaná se v souladu s předchozím závazným pokynem uvedeným v kasačním rozsudku zdejšího soudu dopadem rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabývali v dostatečné míře a při posuzování proporcionality postupovali v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, když při rozhodování o odejmutí pobytového oprávnění žalobci porovnávali jednotlivá kritéria zde uvedená se závažností jednání žalobce a druhem jeho protiprávního jednání. Bylo přihlédnuto k celkové době pobytu žalobce na území České republiky a k tomu, že žalobce po poměrně významnou dobu pobytu na našem území páchal trestnou činnost. Žalovaná se rovněž zabývala rodinnými poměry žalobce se závěrem, že manželka disponuje vlastním příjmem a jeho dcery jsou již zletilé, přičemž starší dcera se již živí sama a nežije se žalobcem ve společné domácnosti. Žalovaná nijak nezpochybnila pevnost vztahu žalobce s jeho manželkou a dětmi, nicméně ani na jejich základě neshledala takový nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce, který by převážil nad důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu. S uvedeným závěrem krajský soud souhlasí. Žalovaná přitom správně vystihla, že žalobce se trestné činnosti, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, dopustil v době podmíněného odložení výkonu trestu odnětí svobody za předchozí trestnou činnost, což naznačuje, že předchozí podmíněné odsouzení zjevně nemělo pro žalobce výchovný účinek. Nelze tak než zopakovat závěry Nejvyššího správního soudu uvedené ve shora citovaném rozsudku sp. zn. 2 Azs 147/2016 - 30, že žalobce musel počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům České republiky může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění a měl počítat s tím, že tímto svým jednáním vystaví obtížím nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky. Lze rovněž souhlasit se závěry žalované, podle kterých napadené rozhodnutí neznamená zákaz styku žalobce s jeho rodinnými příslušníky a pobytu žalobce na území. Žalobce napadeným rozhodnutím přichází toliko o výhody spojené s nejvyšším pobytovým oprávněním, avšak jiná v úvahu přicházející pobytová oprávnění mu nejsou bez dalšího zapovězena a je jen na něm, aby našel takovou cestu, která by vedla k nějaké formě rozumného soužití s jeho rodinnými příslušníky.

13. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí v konfrontaci se žalobními body ob stojí, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků řízení (žalobci ani žalované) nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalované podle obsahu spisu nad rámec její běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
15. Osobám zúčastněným na řízení krajský soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože v průběhu řízení nebyly zjištěny podmínky uvedené v § 60 odst. 5 s. ř. s., při jejichž splnění lze osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení výjimečně přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. září 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu